

רעב

הרעב הגיע לאט לאט.

אחרי הארבה ב-1915 עוד זרעו את השדות, אחר כך לקחו את הסוסים ולא יכולנו לקצור ולהוביל. לא פעם תפסו עובדים בשדה בתירוצים שונים. אמנים הצלחתי תמיד לבסוף, אבל אי אפשר היה לצאת לעבוד. לא היו זרים, ולא היה כסף לקנות זרים.

החל מ-1916 לא ניתן היה לעבוד בשדות. לחם לא היה. היו הולכים לשדות עם שקים וمبאים עשב (מהערביות למדנו סוגים העשבים). הולכים שוב ומבאים גלוי בקר, מייבשים אותם ומביערים אש.

اما הייתה ממשלה את העשב הזה במים בלבד בלי טיפת שמן. רבים חלו אז בדיזנטריה וטיפוס ואנחנו, שאכלנו רק את העשב המבושל הזה, ואما הקפידה על כך, לא חלינו.

ארמני אחד גר במטולה, מומחה לבניין, ידע לעשות גבינות קצ'יקבל. מימי הבנייה ניתן היה לעשות משהו דומה לבנייה רזה בלי שמן. הוא קרא לזה קריישה. הארמני גר מולנו, ידע את מצבונו והיה מוכן לאמא בפרוטות את הקריישה הזה ועוד היה מוסיף קצת בחרנים, מתוך כבוד אליה.

אותה שנה קיבלנו לפ██ח קצת סובין, מישחו נתן לנו, אולי דיר מלכין.

اما הicina מזה דיסה,מנה קטנה לכל אחד. לא שבענו, אבל בכל זאת הרגשנו את הפסח.

لتאורה היו משתמשים בכל מיני המזאות. כוס או קופסה היו ממלאים במים. על המים צף שמן ומשמש לבירה. בפחות עגולה נוקבים חור, טובלים קצה חוט צמר בשמן ובקצת השני מדליקים, והפתיל נתן או.

הגירים ידעו להכין גפרורים תוכרת בית. אבל המקור העיקרי לאש היה הטאבון שבচচ্র שבערה בו אש תמיד, ברמץ.

החילים התורכים שברחו מהצבא היו נכensis לארמני, שידע תורכית, והוא היה מתווך ומוכר בערים שונים.

קנינו מהם אוהל צבאי והתחלקו בו עם משפחה נוספת. השתמשנו בחלק הפנימי של האוהל. הבד היה קשה כאבן,اما הרותיחה אותו כמה פעמים ולא עז הרבה. הבד לא התרכז. רוחמה תפירה מהאוהל הזה בגדים לככלנו. לבנות שמלות, לבנים מכנסיים ומעיליים. לי היה מעין מעיל, מכנסי 4/3 עם כפטור מתחת לבץ. לא חולצה, לא תחתוניים, ולא גרבאים.